

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/15/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7215202515
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7215202515.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a sudkýň JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Táne Veščičikovej v spore žalobkyne: O. I. W., D.. XX. XX. XXXX, N. S. G., Č. V. Č.. XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Azariová & Ružbašan, Law firm s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kmeťova 26, proti žalovanej: Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o zaplatenie 879,68 eura s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 20. 09. 2016 č.k. 25C/91/2015-159 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej iba „súd prvej inštancie“) rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej zaplatenia 879,68 eur s prísl. titulom náhrady škody za nezákonné rozhodnutie v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zák. č. 514/2003 Z.z.).

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci v zmysle § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, bod f/ ods. 2, 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 - 3, § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. vzal za preukázané, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu bolo voči žalobkyňi začaté trestné stíhanie vo veci prečinu ublíženia na zdraví podľa ust. § 158 Trestného zákona. Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu zo dňa 17. 12. 2013 bolo voči žalobkyňi vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví, proti ktorému uzneseniu žalobkyňa v lehote 3 dní nepodala zákonný opravný prostriedok - sťažnosť. Následne bola žalobkyňa uznaná vinnou trestným rozkazom Okresného súdu Košice II zo dňa 11. 2. 2013, ktorý bol zrušený v dôsledku podania odporu žalobkyňou a rozsudkom Okresného súdu Košice II bola uznaná vinnou zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví. Bol jej uložený peňažný trest, voči ktorému rozsudku sa žalobkyňa odvolala a Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 7To/24/2014-162 žalobkyňu spod obžaloby oslobodil. Žalobkyňa v konaní preukázala vynaložené trovy v tomto trestnom konaní, a to úhradu trov právneho zastúpenia vo výške 580,88 eur a trovy dokazovania - úhradu za znalecký posudok vo výške 298,80 eur.

3. V danej veci orgánom zastupujúcim štát je Ministerstvo spravodlivosti, na ktorom žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody vzniknutej na základe tak nezákonného rozhodnutia orgánov v trestnom konaní (vyšetrovateľa vo veci vydania uznesenia o vznesení obvinenia), nad ktorým vykonáva dozor prokurátor, ako aj na základe nezákonných rozhodnutí vydaných v súdnom konaní, pričom tento nárok nebol Ministerstvom spravodlivosti postúpený príslušnému orgánu. Preto v zmysle § 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. je orgánom zastupujúcim štát v tomto prípade Ministerstvo spravodlivosti.

4. Pri aplikácii ust. § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. na daný prípad súd prvej inštancie uviedol, že je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý v uznesení, ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie vyslovil, že osobitným prípadom hodným osobitného zreteľa je skutočnosť, že aj v prípade, pokiaľ žalobkyňa proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodala sťažnosť, je zrejmé, že táto zjavne nemohla byť úspešná, keďže prokurátor vo veci podal obžalobu na súd, aj keď sa s týmto vysloveným názorom odvolacieho súdu nestotožňuje.

5. V odôvodnení napadnutého uznesenia ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že v súvislosti s aplikáciou ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. na daný prípad pri svojom skoršom rozhodnutí prihliadol na právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/64/2008, ktorý konštatoval, že nezákonné rozhodnutia v príčinnej súvislosti, s ktorými žalobkyňa uplatňuje svoj nárok na náhradu škody, možno považovať v rámci širšieho výkladu za zrušené v dôsledku rozsudku Krajského súdu v Košiciach, ktorým bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená. Zároveň však konštatoval, že pre uplatnenie nároku na náhradu škody žalobkyňou neboli splnené zákonné predpoklady v zmysle ust. § 6 ods. 1 - 3 zák. č. 514/2003 Z.z., pretože aj napriek tomu, že nezákonné rozhodnutia možno považovať za zrušené v dôsledku oslobodenia žalobkyne spod obžaloby, tieto (konkrétne trestný rozkaz a rozsudok súdu prvého stupňa) nenadobudli právoplatnosť. Zákonnou podmienkou okrem predpokladu zrušenia nezákonného rozhodnutia je totiž to, že rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Nie každé zrušené nezákonné rozhodnutie automaticky zakladá nárok na náhradu škody v zmysle ust. § 6 zák. č. 514/2003 Z.z. V danom prípade nešlo o zrušené rozhodnutia, ktoré nadobudli právoplatnosť.

6. Pokiaľ žalobkyňa poukázala na okolnosť, že obžalobu možno považovať za predbežne vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom sa nevyžaduje splnenie podmienky právoplatnosti rozhodnutia konštatoval, že nepovažuje obžalobu za predbežne vykonateľné rozhodnutie. Predbežne vykonateľné rozhodnutie je také, ktoré je vykonateľné, aj keď nenadobudlo právoplatnosť a zákon voči nemu pripúšťa opravný prostriedok, ale nepriznáva mu odkladný účinok. Trestný poriadok voči obžalobe neprípúšťa žiadny opravný prostriedok, preto nie je splnená podmienka existencie zrušeného nezákonného predbežne vykonateľného rozhodnutia v zmysle ust. § 6 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.

7. Na základe týchto úvah súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu škody nespĺňa zákonom stanovené náležitosti, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

8. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 C.s.p. tak, že žalovaná má právo na náhradu trov konania. Žalovanej ako úspešnej v konaní vzniklo právo na náhradu trov konania voči neúspešnej žalobkyni.

9. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ C.s.p. a odvolaciemu súdu navrhla, aby rozsudok zmenil tak, že plne vyhovie nároku žalobkyne alebo rozsudok zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania vytkla súdu prvej inštancie, že nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu a svoje rozhodnutie oprel o výklad ad absurdum. Krajský súd v Košiciach vo svojom uznesení, ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie vyslovil svoj právny názor, ktorý argumentoval aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/64/2008 keď uviedol, že oslobodenie spod obžaloby má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia. Napriek elementárnej procesnej zásade civilného sporového konania, ktorou je viazanosť súdu prvej inštancie názorom odvolacieho súdu, súd prvej inštancie absolútne nerešpektoval právny názor nadriadeného súdu. Súdom prvej inštancie namietané procesné rozhodnutia (trestný rozkaz a rozsudok súdu prvej inštancie) nemohli nadobudnúť právoplatnosť, keďže v súlade so zákonom boli aplikované opravné prostriedky. V opačnom prípade by nikdy nevyšla najavo nezákonnosť napadnutých rozhodnutí a nárok žalobkyne na náhradu škody by bol úplne vylúčený, nastal by dokonca justičný omyl. Súd prvej inštancie naďalej lipne na formalizme, podľa ktorého každé jedno procesné rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní a súdu má nadobudnúť právoplatnosť, a to napriek tomu, že odvolací súd v tejto veci vyslovil svoj právny názor, ktorý súd prvej inštancie nerešpektoval. Súd prvej inštancie sa nevyjadril k právoplatnosti uznesenia o začatí trestného stíhania, uznesenia o vznesení obvinenia a k obžalobe a neskúmal ich relevantnosť. Sám pritom poukázal na to, že proti uzneseniu o vznesení obvinenia žalobkyňa nepodala sťažnosť, teda je logické, že toto uznesenie bez akejkoľvek pochybnosti nadobudlo právoplatnosť. Výklad ust. § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. odvolateľka považuje za ad absurdum, keďže splnenie zákonnej povinnosti

(podanie riadneho opravného prostriedku) pripisuje žalobkyni na ťarchu, dokonca touto skutočnosťou odôvodňuje zamietnutie žaloby. V tej súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Mcdo/15/2009 zo dňa 18. 8. 2010. Napriek právnomu názoru krajského súdu a ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého sa má uplatňovať extenzívny výklad, metóda systematického a teleologického výkladu, sa súd prvej inštancie pridržiaval reštriktívneho výkladu a metódy gramatického výkladu. Rozhodnutie tak nie je v súlade s princípom právnej istoty, je svojvoľné a arbitrárne.

10. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla potvrdiť rozsudok ako vecne správny. K viazanosti súdu prvej inštancie právnym názorom odvolacieho súdu poukázala na to, že tomu tak nie je v prípade zmeny skutkových okolností. Táto v danom prípade vyplýva z odlišného právneho názoru Najvyššieho súdu SR v otázke povinnosti vyčerpať riadne opravné prostriedky v uznesení sp. zn. 1Cdo/71/2008 zo dňa 30. 9. 2008 a v uznesení sp. zn. 5Cdo/173/2015 zo dňa 26. 10. 2016. Za správny považuje aj názor súdu prvej inštancie v súvislosti s aplikáciou ust. § 6 ods. 1 - 3 zák. č. 514/2003 Z.z. keď vyvodil, že zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie sa ex lege vzťahuje iba na zrušené právoplatné rozhodnutia. V tej súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo 2162/05 zo dňa 2. 2. 2006. Opätovne poukázala na nedostatok oprávnenia Ministerstva spravodlivosti konať v mene štátu v tomto konaní. V tej súvislosti poukázala na viacero rozhodnutí krajských súdov a Najvyššieho súdu SR.

11. Žalobkyňa v reakcii na vyjadrenie žalovanej zotrvala na svojej odvolacej argumentácii. V danej veci k zmenám skutkových okolností nedošlo a ani k žiadnej relevantnej zmene v právnej úprave. Pokiaľ žalovaná odkazuje na početnú judikatúru, táto už bola predmetom skúmania súdu prvej inštancie.

12. Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie a konanie mu predchádzajúce podľa § 379 v spojení s § 380 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

13. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno považovať za správne, a to jednak z dôvodu svojvoľného nerešpektovania právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení zo dňa 12. 04. 2016 č.k. 9Co/810/2015-124 a jednak v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci, ak súd ako nezákonné rozhodnutia v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. hodnotil iba trestný rozkaz a rozsudok súdu prvého stupňa a nehodnotil samotné nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia. Samotné nerešpektovanie záväzného právneho názoru odvolacieho súdu v jeho predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí zakladá bez ďalšieho dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré v dôsledku nerešpektovania § 226 O.s.p. (teraz § 391 ods. 2 C.s.p.) spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.).

14. Podľa § 226 O.s.p. ak bolo rozhodnutie zrušené, a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

15. Podľa § 391 ods. 2 C.s.p. ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

16. Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodol o odvolaní, záväzný. Záväznosť rozhodnutia súdu je jeho vlastnosť, v dôsledku ktorej má rozsudok účinky, ktoré založiť má. Požiadavky na reflektovanie právneho názoru vyššieho súdu zaujaté v tej istej právnej veci a vyjadrené v jeho zrušujúcom rozhodnutí sú pri následnom rozhodovaní súdu prvej inštancie záväzné. Pre konanie po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom platí bezvýnimčne zásada viazanosti a podriadenosti nižšieho súdu - súdu prvej inštancie právnym názorom vysloveným odvolacím súdom. Záväznosť môže byť reflektovaná len bezpodmienečným rešpektovaním rozhodnutia odvolacieho súdu.

17. V konaní nasledujúcom po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu nemá súd prvej inštancie žiadny priestor pre úvahy, či bude alebo nebude rešpektovať právny názor odvolacieho súdu (v danej veci sa nejedná o zmenu v skutkových zisteniach, ktoré tvorili základ zrušujúceho aj zrušovaného rozhodnutia), alebo či sa s ním stotožňuje alebo nestotožňuje.

18. Viazanosť súdu nižšieho stupňa právnym názorom súdu vyššieho stupňa je zároveň vykonaním ústavného princípu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ktorého je integrálnou súčasťou. Nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu vyjadreného v zrušujúcom rozhodnutí je preto porušením tak ust. § 226 O.s.p. (teraz ust. § 391 ods. 2 C.s.p.) ako aj základného práva účastníka konania na súdnu a inú právnu ochranu.

19. Princíp nezávislosti sudcov vyjadrený v článku 144 ods. 1 Ústavy je len jedným z ústavných princíпов, ktorý nemožno chápať absolútne a izolovane od iných ústavných princíпов, predovšetkým všeobecných ústavných princíпов právneho štátu, ako sú zákaz svojvôle, princíp právnej istoty a princíp viazanosti orgánov verejnej moci (vrátane súdov) právom (princíp legality). Princíp viazanosti súdu prvej inštancie právnym názorom odvolacieho súdu je legislatívnym premietnutím práve princípu právnej istoty a zákazu svojvôle do súdneho rozhodovania. Ak by rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo pre súd prvej inštancie záväzné, potom by oprávnenie odvolacieho súdu zrušiť napadnuté rozhodnutie nemalo žiadny rozumný zmysel.

20. V prejednávanej veci súd prvej inštancie, ako bolo hore uvedené, svojvoľne nerešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu vyslovený v jeho zrušujúcom uznesení, v ktorom okrem iného konštatoval, že „uznesenie o vznesení obvinenia Okresného riaditeľstva PZ, Okresného dopravného inšpektorátu zo dňa 17. 12. 2012 ČVS: ORP-343/DI-KE-2012 voči žalobkyni treba pokladať za zrušené v dôsledku rozsudku Krajského súdu v Košiciach, ktorým bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená.... Za takýto prípad osobitného zreteľa podľa názoru odvolacieho súdu možno považovať aj situáciu, keď žalobkyňa v prípravnom konaní síce nepodala riadny opravný prostriedok (sťažnosť) proti uzneseniu policajných orgánov o vznesení obvinenia, ale prokurátor v trestnej veci podal obžalobu na súd. Za takejto situácie totiž sťažnosť proti uzneseniu o začatí trestného stíhania zjavne nemohla byť úspešná. Preto trvanie na vyčerpaní tohto opravného prostriedku sa môže javiť ako prepjatý formalizmus zakladúci porušenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím“. Súd prvej inštancie nárok žalobkyne vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia z vyššie uvedených hľadísk neposudzoval a nevyhodnotil (v súlade s názorom odvolacieho súdu) tak ani rozhodujúce skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na jeho záver ohľadom dôvodnosti nároku žalobkyne na náhradu škody.

21. Z dôvodov napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd z hľadiska dôvodnosti k žalobkyňou uplatnenému nároku vo vzťahu k ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. posudzoval iba trestný rozkaz a rozsudok súdu Okresného súdu Michalovce, pričom v odôvodnení absentuje dôvod, pre ktorý súd vo vzťahu k uplatnenému nároku neposudzoval ako nezákonné rozhodnutie uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 17. 12. 2012.

22. Z doposiaľ vykonaného dokazovania je zrejmé, že za nezákonné rozhodnutie v zmysle citovaného ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. treba považovať uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 17. 12. 2012 napriek tomu, že proti tomuto uzneseniu žalobkyňa nepodala sťažnosť. Je tomu tak preto, že sa jedná o prípad hodný osobitného zreteľa podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., kedy sa nevyžaduje proti nezákonnému rozhodnutiu podať riadny opravný prostriedok (pozri dôvody zrušujúceho uznesenia zo dňa 12. 4. 2016 č.k. 9Co/810/2015-124).

23. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že nerešpektovaním právneho názoru odvolacieho súdu súdom prvej inštancie vysloveným v zrušujúcom uznesení došlo k porušeniu práva účastníka na spravodlivý proces, preto odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ C.s.p. napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

24. Po vrátení veci bude opätovne úlohou súdu prvej inštancie posúdiť nárok žalobkyne vo vzťahu k nezákonnému rozhodnutiu - uzneseniu o vznesení obvinenia žalovanej a vo veci rozhodnúť.

25. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

26. Uvedené rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).